

Розділ 1

*Делла висловлює
свою думку*

Делла Ветербі вихорцем злетіла сходами на ганок великого будинку своєї сестри в Бостоні й щосили натиснула кнопку електричного дзвінка. Уся вона, від оздобленого пір'ям маленького капелюшка і до вищуканих черевичок на низьких підборах, пашила здоров'ям, жвавістю й завзяттям. Щира радість життя бриніла навіть у привітанні до покоївки, коли та відчинила її двері.

— Доброго ранку, Мері! Моя сестра вдома?

— Micic Керю вдома, т-так, мем, — затинаючись, відповіла дівчина. — Але... нікого не приймає...

— Он як? Та, гадаю, мені вона не відмовить, зрештою я ж не «ніхто», — посміхнулася міс Ветербі. — Де вона? У своїй кімнаті?

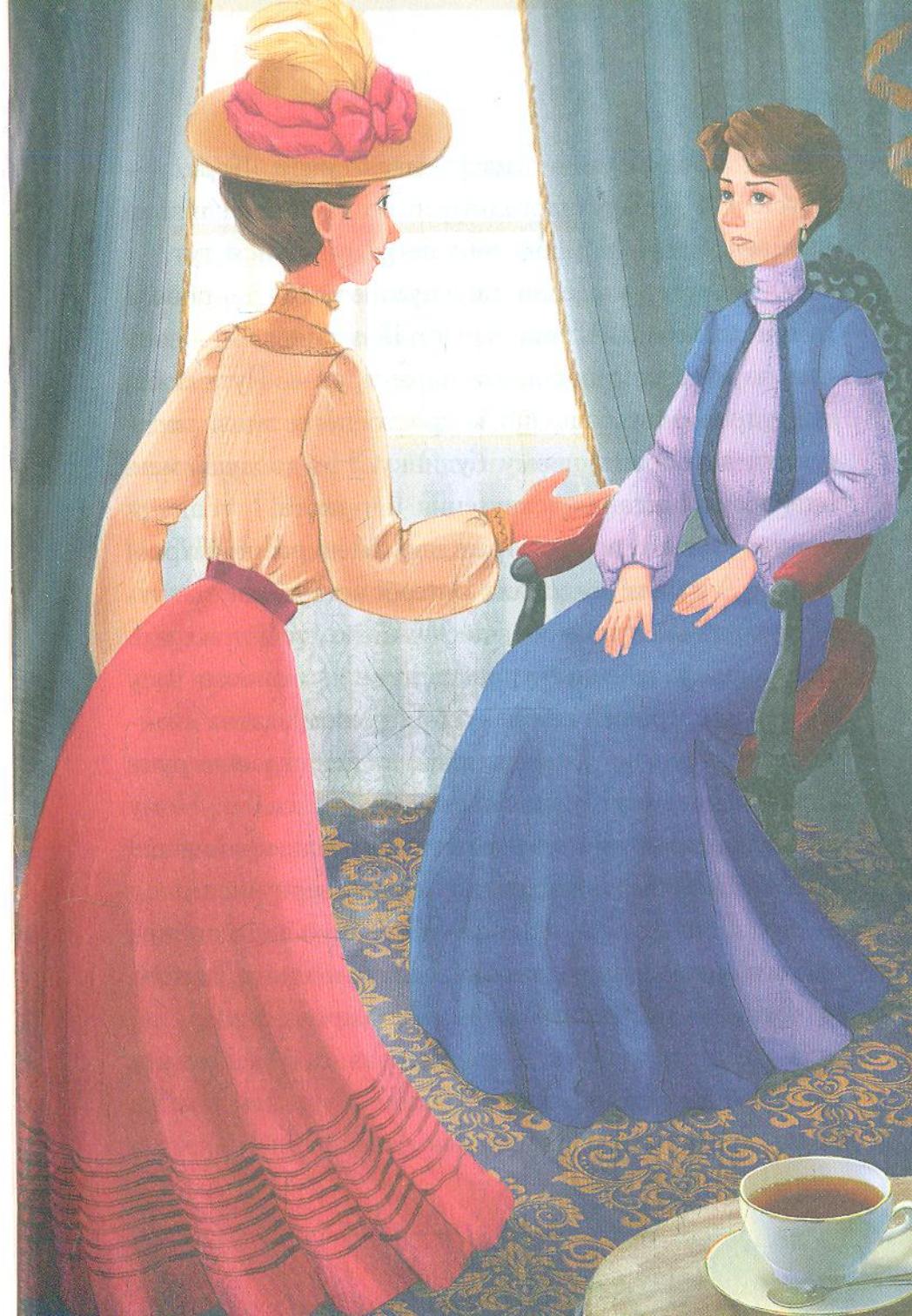
— Так мем, але... вона сказала...

— Не переймайся, усе буде гаразд.

Mic Ветербі, не слухаючи жодних заперечень і залишивши збентежену покойку в передпокой, рішуче піднялася широкими сходами на другий поверх, перетнула коридор та енергійно постукала в напівпрочинені двері.

— Мері, хто там ішле? Я ж наказала... — почувся невдоволений голос, сповнений страждань і роздратування. Але гнівні нотки вмить змінилися лагідністю і приемним здивуванням: — Делло, серденько, це ти? Яким вітром?

— Авжеж я! — весело всміхнулася Делла, підбігаючи до сестри. — Цей недільний вихідний я провела на узбережжі, а тепер повертаюся до санаторію, тож вирішила дорогою навідати ї тебе. Я ненадовго — тільки заради цього... — закінчила вона і ніжно поцілуvala власницю мінливого голосу.

— Зрозуміло, — насупилася місіс Керю. — Мусила б одразу здогадатися: ти для мене ніколи не маєш часу! Чом би тобі не затриматися тут?

— Тут? — Делла пирснула сміхом та повела рукою навколо. А тоді її настрій змінився — вона пильно й лагідно поглянула на сестру. — Рут, люба, ти чудово розумієш, що я просто не в змозі перебувати з тобою в цьому будинку. Не до душі мені одвічні страждання, скиглення й гіркота.

— Але я і справді страждаю! Мені важко і гірко!

— А дарма! — Делла Ветербі нетерпляче махнула рукою. — Рут, люба, послухай-но, тобі тридцять три роки, у тебе пречудове здоров'я, вільного часу аж за край, грошей не бракує. Ти цілком здатна знайти заняття значно цікавіше, аніж сидіти склавши руки і скніти в цьому будинку, схожому на склеп. Чому ти відгородилася від усього світу і нікого не приймаєш?

Micic Керю тяжко зітхнула і відвернулася.

— Бо я не така, як ти... Я не хочу нічого робити і нікого бачити. Я не в змозі... забути нашого Джеймі.

Болісна тінь промайнула на обличчі Делли.

— І я не забула його, сестричко. Але гадаю, що журба і туга аж ніяк не допоможуть нам знайти його, занепадати духом немає сенсу!

На мить у кімнаті запала тиша. Делла схвилювано поглядала на сестру.

— Рут, невже ти збираєшся отак нидіти до скону віків? — нарешті промовила вона трохи роздратовано, але з нотками розпачу. Делла вельми непокоїлась через пригнічений стан сестри і не полішала думку якось її розрадити. Аж враз вона радісно розсміялася: — Ох, Рут, призначити б тобі добрячу дозу Полліанни! Ти достату цього потребуєш!

Micic Керю кинула на сестру сердитий погляд.

— Не знаю, про що ти. Валер'яна, полліана... Тут не твій улюблений санаторій, а я не пацієнтка, щоб призначати мені процедури!

В очах Делли заграли веселі бісики, але відповіла вона цілком серйозно:

— Полліанна — не ліки... Хоча лікарі в нашому санаторії одноголосно запевняють, що вона допомагає пацієнтам не гірше за будь-який зміцнюювальний засіб і чудово тонізує. Це дівчинка років дванадцяти. Вона провела в нашему санаторії майже рік. Щоправда, ми з нею спілкувалися місяці зо два, оскільки її виписали невдовзі по тому, як я отримала там роботу. Але і за цей короткий час дівчинка встигла мене абсолютно зачарувати. Зрештою, увесь

наш санаторій досі згадує Полліанну і не припиняє грati в її гру.

— В її гру?

— Саме так, — ствердно кивнула Делла, загадково усміхаючись. — У «гру в радість». Ніколи не забуду того дня, коли вперше дізналася правила. Одна з призначених Полліанні процедур була надзвичайно неприємна і доволі болісна. А саме мені належало щовіторка зранку проводити її. Зазвичай діти капризують і плачуть ще перед початком, бо знають, які тортури на них чекають, але тут, на мій превеликий подив, дівчинка зустріла мене щирою, радісною усмішкою і навіть під час самої процедури жодного разу не скрикнула, хоча я знала, що завдаю бідолашній жорстокого болю. Я не втрималася і, захоплена такою відвагою, висловила свій подив. Дівчинка охоче пояснила: «Так, мені було дуже боляче... Знаєте, я раніше через ці процедури нестерпно боялася вівторків! А потім мені спало на думку, що вівторок — найрадісніший день, адже до наступного вівторка ще цілий тиждень!»

— Дивно! — місіс Керю насупила брови. — І в чому ж тут гра?

— Я теж не відразу збагнула, але Полліанна потім розтлумачила. Мати дівчинки померла, і вона жила з батьком, бідним священником, в одному із західних штатів. Тамтешній жіночий благодійний комітет допомагав чоловікові у вихованні Полліанни, а всі речі дівчинка отримувала з церковних пожертв. Коли вона була зовсім маленька, її дуже хотілося мати ляльку і вона сподівалася знайти іграшку в черговому пакунку з пожертвами для бідних. Але натомість там виявилася лише пара дитячих милиць. Звісно, дівчинка розплакалася, і тоді батько навчив її «гри в радість». Полягає вона в тому, щоб усьому довкола знаходити привід для радості. Батько сказав, що почати грati можна відразу — зрадіти тому, що ці милиці їй не потрібні. З цього все й почалося. Полліанна каже, що гра просто чудова і що, коли дуже важко знайти, з чого порадіти, стає лише цікавіше.

— Дуже дивно! — пробубоніла місіс Керю.

— Ти б ще не так здивувалася, якби побачила, які наслідки мало загальне захоплення цією грою в нашому санаторії, — зауважила Делла. — Лікар Еймс запевняє, що ця дівчинка здійснила справжню

революцію в тому містечку, звідки приїхала. Він приятелює з лікарем Чилтоном, який близько року тому одружився з тіткою Полліанни. До речі, цей шлюб став можливий з легкої руки дитини: вона допомогла закоханим залагодити давню сварку. Полліанну відправили до тітки в Белдінгсвілл, коли помер її батько. А в жовтні дівчинка потрапила в аварію. Лікарі були одностайні в діагнозі: дівчинка вже ніколи не зможе ходити. Ale в квітні лікар Чилтон привіз її до нашого санаторію, і вже за рік вона поїхала додому цілковито здорована. Подейкують, свою улюбленицю вийшло зустрічати все містечко з духовим оркестром і вітальними прапорцями... Та, знаєш, про Полліанну неможливо розповісти, — її треба бачити! Ось чому я сказала, що хотіла б прописати тобі «дозу» Полліанни. Переконана, це пішло б тобі на користь.

— Не думаю, — холодно заперечила місіс Керю. — Щоб якась бундючна дитина з пісною фізіономією та зарозумілим виглядом напучувала мене, за що і як я повинна дякувати долі?! Та я б і хвилини не витримала!

— «Бундючна дитина»?! Полліанна?! — Делла зайшлася сміхом. — Якби ти її тільки побачила!

Однак, звісно, тобі не хочеться... — Делла безпопадно зітхнула, стурбовано поглянувши на сестру. — Послухай-но! Ти не маєш права марнувати своє життя! Тобі потрібно виходити з дому, спілкуватися з людьми, зрештою, вдатися до якогось діла... Чомби, наприклад, не зайнятися благодійністю?

Micis Керю вкотре роздратовано махнула рукою.

— Делло, про все це вже говорено-переговорено. Облиш! Я жертвуя чималі гроші різним благодійним товариствам, та й годі.

— Ale ти могла б віддавати людям не тільки гроші, а й трішки... себе, — м'яко заперечила сестра.

— Делло, — увірвала її місіс Керю, — ти знаєш, я дуже тебе люблю і завжди рада твоїм візитам, однак повчань терпіти не можу. Можливо, тобі це до вподоби: перетворитися на янгола милосердя й подавати нужденним склянки з холодною водою або бинтувати розбиті голови. Можливо, таке заняття пішло тобі на користь і ти в такий спосіб притлумлюєш спогади про нашого Джеймі. Та я не така! Я почала б думати про нього ще частіше: хто дасть води або забинтує голову нашому бідолашному хлопчикові?.. До того ж, це доволі неприємно — мати справу з такими людьми...